

DORIAN is een vooral Engelse verkorting van DOROTHEA

door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde naam van Griekse oorsprong:

- 1] 'doro-' is een verbastering van 'doron' (= 'geschenk'), waarbij de 'n' is weggevallen;
- 2] 'thea' is de vrouwelijke vorm van theos = 'god'.

Dus: 'godsgeschenk'.

*

Dorothea van Cesarea, Cappadocië, Klein-Azië (= huidig Turkije); martelares; † ca 304; feest 6 februari.

Volgens de legende werd de heilige maagd Dorothea te Cesarea in Cappadocië (Midden-Turkije) geboren uit ouders van adel. Vanuit Rome waren zij daar naartoe gevlucht, toen er christenvervolgingen uitbraken. Zij ontving het doopsel. En al gauw bleek het kind vervuld van de Heilige Geest; het was vrolijk en nam toe in welgevallen en in deugd. Rechter Fabriccio werd verliefd op haar, maar zij wilde er niets van weten: "Ik wil geen man; ik heb mij al gegeven aan Jezus Christus." Toen werd die rechter ontzettend kwaad. Hij nam op de rechterstoel plaats en liet haar voorgeleiden. Hij sprak: "Je bent verplicht aan onze goden een offer te brengen. Als je dat doet, bespaar je jezelf een hoop pijnigingen en je zult dan ook niet gedood worden." Waarop zij zei: "God in de hemel zegt: 'Gij zult God de Heer aanbidden en Hem alleen dienen.' Dus zal ik nooit offeren aan de afgoden." Dat maakte de rechter hels; hij liet Dorothea een in de daaropvolgende dagen een flink aantal folteringën ondergaan. Maar God kwam haar te hulp, zodat ze geen centje pijn had. Uiteindelijk zei hij tot haar: "Ach beeldschone vrouw, laat dat geloven toch zitten; je bent nu toch wel genoeg gemarteld. Je moet nu kiezen: ofwel je begint onmiddellijk hier onze goden te aanbidden ofwel ik laat je hoofd afslaan." Waarop zij opgetogen tegen de rechter zei: "Dat zal ik met grote vreugde verdragen uit liefde voor onze Heer. Ik verlang naar de eeuwige vreugde van zijn tuin, waar ik blozende appels kan plukken en sierlijke rozen." Daarop beval de rechter haar het hoofd af te slaan.

Op het moment dat zij de stad uit werd gebracht, ontmoette zij Theofilus, de secretaris van de rechter. Hij dacht terug aan wat zij voor de rechter gezegd had, namelijk dat zij zich verheugde op haar gemaal en dat zij in diens tuin rozen en appels hoopte te kunnen plukken. Dus wendde hij zich tot haar op spottende toon: "Dorothea, als je met je gemaal in diens tuin bent, stuur mij dan een paar van die appels en rozen...!" Waarop zij riep: "Dat doe ik graag voor u!" Niet dat Theofilus geloofde dat er iets van terecht zou komen.

Toen Dorothea te bestemder plaatse was gebracht, boog zij het hoofd onder het zwaard. Nu verscheen haar een lief klein kind op blote voetjes en in purper gekleed. Het had krullerig haar; op zijn gewaad waren als het ware overal sterretjes uitgezaaid. Het droeg een klein mandje in de hand met drie rozen en drie appels erin. Daarop zei Dorothea: "Ach meneer, ik zou u willen verzoeken dit mandje te bezorgen aan Theofilus, de secretaris." Meteen daarop werd zij onthoofd en haar ziel steeg op naar de eeuwige vreugde. Op hetzelfde moment bevond Theofilus zich in het paleis van de rechter. Daar kwam het lief kereltje op Theofilus af, trok hem onopgemerkt terzijde en zei: "Astublieft, de rozen en de appels. Met de hartelijke groeten van zuster Dorothea uit het paradijs." En meteen was het kind uit het zicht verdwenen. Nu kreeg Theofilus onnoemelijke spijt over zijn zonden en riep met luide stem: "Christus is waarlijk de Zoon van God. In Hem is geen bedrog. Zalig degenen die lijden om zijnentwil." Zijn collega's zeiden nu: "Theofilus, ben je wel goed bij je hoofd!" Theofilus zei: "Er is niets mis met mij. Maar zeg eens: in welke maand zitten we nu?" Ze zeiden: "In februari!" Nu zei Theofilus: "Heel Kappadocië zit in de winterse kou en er is geen boom die nog blad heeft. Waar komen dan die rozen en appels vandaan, denk je?" Waarop zij antwoordden: "Zoiets hebben we nog nooit van zijn leven meegemaakt." En hij zei: "Toen Dorothea, je weet wel, die vrouw die zich Christus' gemalin noemde, de stad uit werd gebracht om het vonnis te ondergaan, vroeg ik haar op spottende toon: 'Stuur me een paar rozen en appels uit die hemelse tuin van je.' Ze beloofde me dat ze dat inderdaad voor mij zou doen. Nou, moet je kijken, op hetzelfde moment dat zij de marteldood ondergaat, komt er een lief klein jongetje van nog geen vier jaar oud mij een mandje appels en rozen brengen; en hij zei erbij: 'Dit wordt u gestuurd door de heilige Dorothea.' En op het moment dat ik ze in ontvangst nam, verdween hij uit het gezicht." Zijn collega's gaven hem aan bij de rechter en hij op zijn beurt onderging vol vreugde de marteldood terwijl hij uitriep: "Ik prijs de christenen gelukkig die sterven voor hun God en Heer. Want alleen Christus is de ware, levende God. Dat is nu wel duidelijk."